

lade en ansat, hvis Kræfter ikke længer strække til i en højere Stilling, overtage en lavere Stilling, som han kan bestride tilfredsstillende, fremfor at afstedige ham med Pension. I saadanne Tilfælde vil Springet fra den ved Alderstillaag erhvervede Indtægt i den højere Stilling til Begyndelseslønnen for den lavere virke uforholdsmæssig haardt, og det er derfor ansat for naturligt at indføre den her foreslaaede Regel.

Slutningen af § 9 i Loven af 1892 er ikke medtagen, da den ikke mere vil have praktisk Betydning.

ad § 8.

Denne Paragrafs Indhold er det samme, som er udtrykt i Loven af 1892 § 10.

ad § 9.

Denne Paragraf svarer til Loven af 1892 § 11 og indeholder de samme Bestemmelser. Kun er der mellem de Funktionærer, hvem der tillægges fri Bolig og Brændsel, tilføjet Lokomotivformænd. Paa Grund af det stadige Tilsyn, disse maa føre med Maskiner og Materialier samt med Lokomotivpersonalets Udførelse af dets Tjeneste, ere de saa nøje knyttede til Maskindepoterne, at det i den her omhandlede Henseende maa anses for ønskeligt at stille dem paa samme Vis som Lokomotivmestrene.

ad § 10.

Denne Paragraf afviger kun fra § 12 i Loven af 1892 derved, at man udtrykkelig har nævnt de ansatte, der i nærværende Forslag ere optagne i de specielle Vønningsklasser (Bane- og Telegraformænd, Depotarbejdere og Stationsstarke) samt Stationshude. De sidste ere ikke særskilt nævnte i Loven af 1892 § 12.

ad § 11.

Heri indeholdes de samme Regler som i Loven af 1892 § 13. Kun har man ansat det for nødvendigt at indsætte nye Bestemmelser om Vederlag til Tog- og Lokomotivpersonale for Kørsel med Plantog under særlige Forhold og om Vederlag til Tog-, Lokomotiv- og Skibspersonale, der paa Grund af Driftshindringer, maa tilbringe en vis Tid ud over den planmæssige Graværelse uden for det dem anviste Opholdssted. For det første Punkts Vedkommende sigtes der til Kørsel paa meget korte Strækninger, hvor Milepengene ikke give tilstrækkeligt Vederlag for Udgifter under Graværelsen, og hvor Forholdene nærmere svare til Kørsel med Arbejdstog. Hvad det Ophold uden for Hjemmet angaar, som for-

aarsages ved Driftshindringer, er det klart, at Personalet er udsat for uforholdsmæssige Udgifter og Ulemper, naar det paa Grund af Naturforhold nødes til at opholde sig uden for Hjemstedet i en Tid, der ikke forud kan beregnes, og at det har Krav paa et Vederlag i denne Anledning, da der ikke paa anden Maade ydes Erstatning, idet som Følge af selve Tjenestens Bestaanden Rejserne med Tog eller Skibe ikke henføres under Begrebet Tjenesterejser. For 1ste April 1893 blev der i øvrigt udbetalt Tog- og Lokomotivpersonale Diæter under saadanne Forhold, naar Graværelsen strakte sig mindst 6 Timer ud over den planmæssige Tid, og det har næppe været Hensigten med det i Marts 1892 i Landstinget stillede Vædringsforslag Nr. 18 til Statsbanedriftsloven at indskrænke Afgangen til at indrømme Godtgørelse i slige Tilfælde, men da dette specielle Forhold ikke har faaet Udtryk i Loven, har man i den mellem-liggende Tid maattet lade Personalet selv bære de ved Graværelsen bevirkede Ekstra-udgifter.

Foruden Tog- og Lokomotivpersonalet har man her medtaget Skibspersonalet, der tidligere ikke fik den ommødelte Godtgørelse. Dette kan imidlertid lige saa vel som det førende Personale ved Naturforhold i længere Tid blive hindret i at vende tilbage til Hjemstedet, og der synes derfor ikke at være Grund til at stille dem anderledes end Tog- og Lokomotivpersonalet.

ad § 12.

Opholdstillæg tilkommer for Tiden i Henhold til Loven af 1892 § 14 forstellige i Paragraffen nærmere angivne ansatte, der have Bopæl i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne eller paa Steder, der efter Indenrigsministerens Skøn maa sættes i Klasse dermed i Henseende til Opholdets Dyrhed. Paragraffen er noget mindre korrekt affattet, idet dens Ordlyd ubeløfter Indrømmelse af Opholdstillæg à 120 Kr. i Kjøbstæderne, men derimod aabner Afgang til eventuelt at kunne give ansatte i Landkommuner det samme Opholdstillæg som bestemt for Kjøbenhavn. Af sidstnævnte Bestemmelse er der i øvrigt kun gjort Anvendelse for Frederiksbergs og Esbjergs Vedkommende.

Man har i nærværende Forslag formuleret Bestemmelsen saaledes, at Opholdstillæggets Størrelse ansættes efter Hensynet til, om vedkommende Sted, ligegyldigt om det er en Kjøbstad eller Landkommune, hvad Dyrhed angaar staar i Klasse med Kjøbenhavn eller med almindelige Kjøbstæder.

Dernæst har man optaget Bane- og